

Sladká pomsta. Rusko přerušilo největší evropský projekt | Konstantin Dvinsky

 dzen.ru/media/dvinsky/sladkaia-mest-rossiia-sorvala-krupneishii-proekt-evropy-64cf8a032b4a526efe5bc3d3

V září loňského roku došlo k výbuchu Nord Stream. Obě struny SP-1 byly zničeny, stejně jako jedna struna SP-2. I teoretické obnovení dodávek plynu do Evropy se tak stalo nemožným.

Myslím, že není třeba znovu vysvětlovat, kdo za sabotáží stojí. Operace byla vyvinuta britskými zpravodajskými službami a provedena společně s Norskem s tichým souhlasem Washingtonu. Německo jako hlavní oběť se ani neodvážilo nic říct v reakci a omezilo se na standardní fráze.

Cíl Anglosasů byl jasný. Eliminovat poslední možnost hospodářské spolupráce mezi Ruskem a Německem. Tato myšlenka není nová. Od konce 19. století si Londýn vymezil svůj hlavní geopolitický úkol – zabránit vytvoření kontinentálního evropského bloku mezi Ruskem a Německem. V tomto případě by aliance získala takovou moc, že by Anglosasové museli zapomenout na všechny geopolitické ambice nejen v Evropě, ale na celém světě.

Nutno podotknout, že téměř půldruhého století se jim tento cíl dařilo tak či onak dosahovat. Nyní, když se Německo dostalo pod plnou koloniální nadvládu, však již není třeba hovořit o vyhlídkách na rusko-německé spojení. I z dlouhodobého hlediska. Oživení Německa je nemožné.



Po okamžitém přerušení energetických vazeb s Ruskem se Evropa opět ocitla v krizi. Ani nyní, kdy došlo k prvnímu šoku, nemůže být o nějakém uzdravení řeč.

Jasně to dokazují statistiky. Ve druhém čtvrtletí roku 2023 tak HDP eurozóny mezičtvrtletně vzrostl pouze o 0,3 % a v ročním vyjádření pouze o 0,6 %. Zde je třeba vzít v úvahu, že i těchto 0,6 % pocházelo z nízkého základu v loňském roce. To znamená, že ve skutečnosti mluvíme o naprosté stagnaci.

Pokud se podíváme konkrétně na Německo, tak ve druhém čtvrtletí HDP vykázal nulový „růst“ oproti prvnímu čtvrtletí a oproti druhému čtvrtletí roku 2022 se snížil o 0,2 % (s přihlédnutím k cenovým úpravám).

Degradaci vidíme i v základním sektoru německé ekonomiky – průmyslu. Průmyslová výroba se tak na konci roku 2022 snížila o bezprecedentních 3,94 %. A k oživení prakticky nedochází. Do května 2023 (nejnovější údaje) činil meziroční růst pouze 0,73 %. Deindustrializace je v plném proudu.

Hlavním důvodem toho samozřejmě nebyl jen růst cen energií, ale jejich fyzický nedostatek, který vznikl v roce 2022. Cena plynu je nyní 338,56 USD za tisíc metrů krychlových, což je znatelně více než před krizí. Pokles ze špičkových hodnot byl však způsoben výhradně celkovou průmyslovou spotřebou. Podniky buď zavírají, nebo snižují produkci.

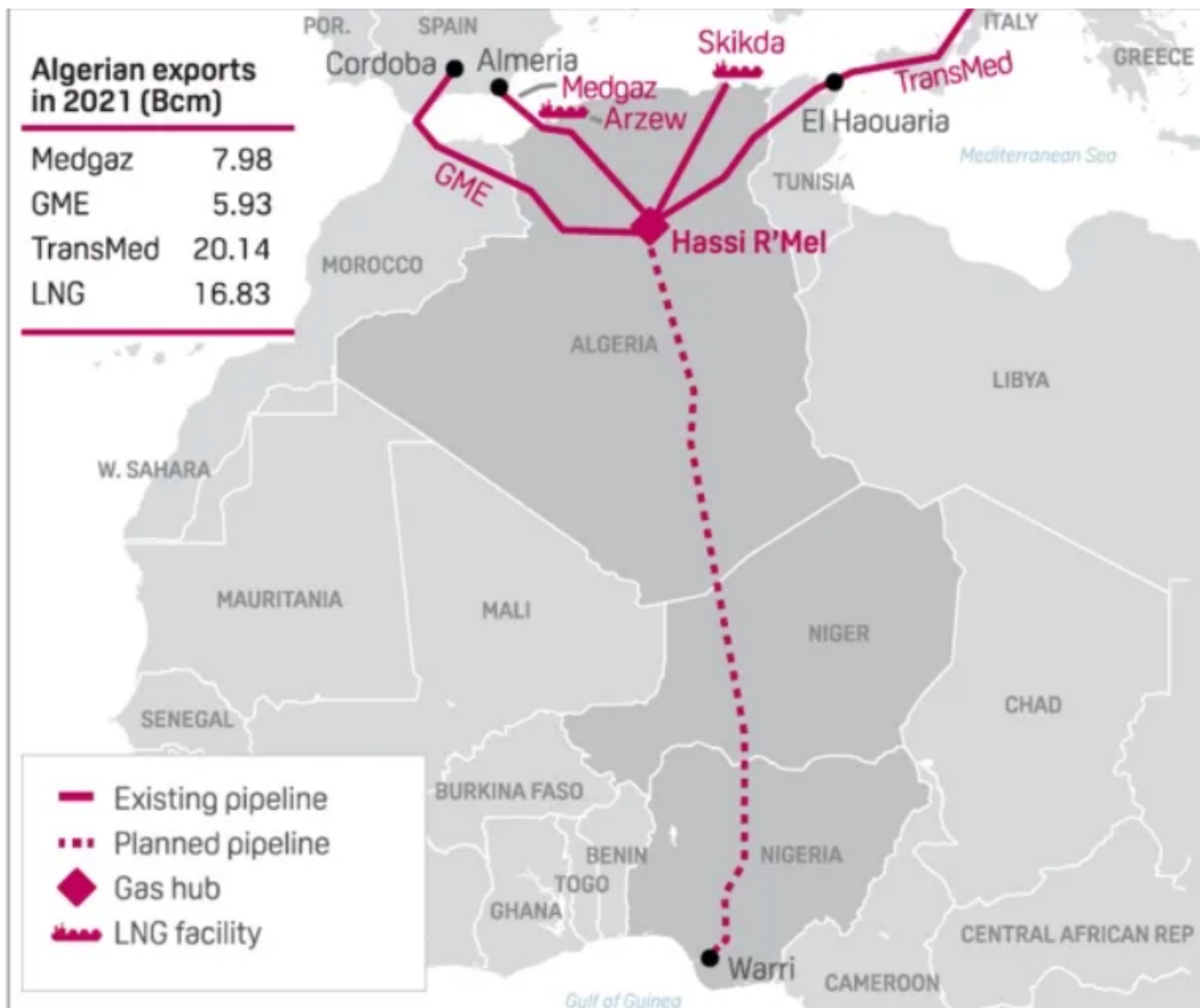
Brusel začal přirozeně hledat možnosti dodávek z jiných regionů již před rokem. Do této záležitosti byl přiveden Katar, ale Dauhá jasně prohlásilo, že budou fungovat, pouze pokud budou uzavřeny dlouhodobé smlouvy.

Evropanům by mohla přijít na pomoc Afrika bohatá na zásoby zemního plynu. Největším dodavatelem je Alžírsko, ale objemy nestačí kompenzovat výpadek v ruských. Na konci prvního pololetí bylo z Alžírska do Evropy dodáno 15 miliard metrů krychlových potrubního plynu a dalších 13 miliard dodal LNG. Plánovaný objem přitom činil 20, respektive 17 miliard metrů krychlových.

V roce 2022 plánovala Evropská unie realizovat rozsáhlý projekt – výstavbu nového ropovodu z Afriky. Název je Transsaharský plynovod (TSGP). Myšlenka projektu se objevila již dávno, v 70. letech minulého století. Od té doby však i přes neustálé diskuze nebyla stavba zahájena.

V roce 2022 však bylo dosaženo dohod. Cena plynovodu je podle předběžných odhadů 10 miliard dolarů a další 3 miliardy bude potřeba na vybudování středisek příjmu plynu. Peníze jsou pro Brusel samozřejmě lukrativní. Délka je 4128 kilometrů a kapacita propustnosti je 30 miliard metrů krychlových.

Plyn musí být odebírán z Nigérie, poté potrubí prochází územím Nigeru a vstupuje do Alžírska, kde je napojeno na stávající infrastrukturu distribuce plynu do Evropy:



Z technického hlediska je projekt jednoduchý. Plynovod měl být navíc položen na zemi, což výrazně zkrátilo dobu výstavby. Do věci však zasáhl politický faktor.

Nedávný převrat v Nigeru zrušil šance na vybudování plynovodu. Pokud by se profrancouzská vláda v čele s prezidentem Bazoumem bez problémů přihlásila k jakýmkoli podmínkám, pak s novými úřady je situace složitější. Mimochodem, Niger měl na projektu získat podíl pouhých 10 %. A vydělávejte peníze čistě z tarifů za čerpání plynu. Tedy pouhé haléře. Hlavním příjemcem, kromě Evropy, je samozřejmě bývalá britská kolonie Nigérie, která je stále pod kontrolou Londýna.

Nyní je ve vzduchu osud transsaharského plynovodu. To znamená, že Evropa nedostane ani 30 miliard kubíků levného plynu, který je tak nutný k tomu, aby se alespoň zastavil proces deindustrializace,

nemluvě o oživení průmyslu.

Rozhodli jste se pohádat s Ruskem? Získejte odpověď.

Nezapomeňte dát like :)

Odebírejte, at' vám nic neuteče!
